

geree werd nagelaten uit vreeze, dat het als een belediging zou worden opgevat.

De jongelieden uit Simon's tijd achtten zich al gelukkig en vonden het welhaast een ongehoorde stoutigheid, zoo het hun door snel allerlei zijstraatjes en toestekers te benutten, gelukte, het meisje hunner keuze twee of drie maal op een middag tegen te komen en te kunnen groeten.

O zeker, er werd ook wel krachtiger geminnekoosd, maar dan met winkeldochters of boerinetjes zoo het geviel, op donkere geurende zomeravonden langs stille paden, hier, in de diepe schaduwen van de dan verlaten bolwerken of daarginder in de eenzame landelijkheid van het „Perdamsche padje”, maar heimelijk, o, zoo heimelijk in stage doodsangst voor ontdekking.

Op lateren leeftijd kwamen dan de uitstapjes naar Brussel en Parijs, met woest-dolle avonturen, waarin de deftige Middelburgsche ingetogenheid maar kwalijk te onderkennen viel.

Tot de ouderdom en de angst voor de gezondheid weer terugvoerde naar de koestering van huiselijke comfort en de deftig-soliede eenvoud des dagelijkschen levens.

In losse fragmenten filmde dit alles snel door Simon's brein; zijn aandacht ging nu staag naar de overzijde van de vest; hij kon door het omboordend struikgewas de slingering van het Perdamsche padje volgen en met een rilling van ontroering dacht hij terug aan zijn eerste bevendheerlijke avontuur met een meisje, daar op een luw warmen lenteavond met nog het felle rood van de zon achter de verre duinen en een sprankeling van goudgroen alom door de heesters, terwijl een witte damp ontsteeg aan de geurende weiden.

Een zilveren nevel stond ook nu boven de velden, een goudglans lag over het elzenloof en over de kruinen der boomen op den Singel, de zon wierp een gloed van malsche lentelijkheid; eenden snaterden in de vest, musschen tjilpten, klapwiekend vloog een duivenpaar naar den blauwen hemel.

Simon glimlachte.

Hoe warm scheen de zon; ja, dit was weer de lente, dit was weer zijn jeugd, die terug was gekomen; hoe blij en wonderlijk klopte zijn hart!

Hij vertraagde zijn stap, want indien hij het huisje aan de overzijde voorbij liep, dan zou het aanstoot kunnen geven, zoo hij omzag.

Hij keek; de kleine woning stond in stille ordentelijkheid met de gelijk opgetrokken gordijnen voor de vensters; daar, achter de blinking van het glas, was ook de gloeiing van roode bloemen, een azalea wellicht of nog geraniums, hij kon het niet onderscheiden; boven stonden de ramen van de balkonkamer open, dat was zeker het slaapvertrek.

Iets wits sloop door het tuintje, het was de kat, h  r kat, waarvan